

Призрен, манастир Светих архангела – Кад вам се не посрећи да вас од 2.150 сунчаних сати, колико их је годишње у „царском граду” на обали Бистрице, не сачека ниједан од њих, него дан када се небо и земља саставе, још теже вам падне спознаја да се тек 20 Срба вратило своје кућном прагу.

Од 1999. године, када их је било више од 12.000 и када су Призренци, староседеоци, само са са завежљајем у рукама оставили огњишта, цркве, Богословију, кренули за војском ка централној Србији– огњишта су порушена, куће миниране наочиглед војника Кфора и војске НАТО-а.

Некадашња престоница српског царства, чувени трговински и занатски центар, седиште Рашко-призренске епархије Српске цркве, где су албански екстремисти 2004. у мартовском погрому спалили све што је остало српско – чека сада да јој се Срби врате.

Од прошле године поново звоне звона Богородице Љевишке, задужбине краља Милутина, да сабира Призренце, вернике, који се упуте ка овом метохијском граду.

Унеско је, уз још три манастира на Космету, уврстио Љевишку, како је сви једноставно зову, међу заштићену светску културну баштину. За време турске власти, црква је била претворена у џамију, фреске прекречене, прекривене малтером, изубијане чекићем.

Ипак, остале су да сведоче о „Душановом граду” фреске „Христос чувар Призрена” и „Богородица Милостива са Христом хранитељем сиротиње”.

Пред капијом смо Богословије Светог Кирила и Методија, која ове године слави 150 година постојања. Ова школа, задужбина Симе Игуманова, од 1871. године, када је почела са радом као прва средња школа на српском језику на територији тадашњег Османског царства, изнедрила је стотине свештеника.

Љубазно нас дочекује младић у белој кошуљи у дворишту Богословије, која не беше закључана. Обрадова се, рече да је и владика Теодосије ту, код ректора, која је као и све српско запаљена у погрому, када је и цела Поткаљаја горела.

Липти киша, док нас с прозора интерната гледају очи будућих свештеника, генерације младића које су се посветиле другачијем животу од већине младежи. Чекамо благослов, размишљајући како имамо среће да и владика буде ту.

– Извините, али не можете да добијете благослов, због деце, због короне – чусмо глас младића у белој кошуљи, док се нама пред очима смрачи.

Само смо чули младићево не и извините.

Не знамо да ли нам је теже пао онај пљусак или оно „немате благослов”, али у ушима је само одзвањало младићево „извините” и његов тужан израз лица, као и крупне црне очи испод наочара, док је звечала капија Богословије, за коју не знамо да ли ју је он затворио или смо то били ми.

